

Arrest

nr. 340 558 van 5 februari 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 15 januari 2024 aan in België en dient op 16 januari 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 6 augustus 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

(..)

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 1 juli 2024 van 13u42 tot 18u07, bijgestaan door een tolk die Pasjtje spreekt.

A. *Feitenrelaas*

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pasjtoen te zijn; u bent een moslim van soennitische stekking. U verklaart 17 jaar oud te zijn. Na een leeftijdsonderzoek bij de Dienst Voogdij wordt u echter als meerderjarig beschouwd. Uw geboortedatum werd bijgesteld naar (...) mei 2004.

U bent geboren in het dorp Toto, district Sherzad in de provincie Nangarhar. U woonde er samen met uw ouders en twee zussen tot zij een tiental jaar geleden het ouderlijk huis verlieten. Uw zus B. (...) trouwde met een dorpeling en migreerde naar Dubai. S. (...), uw andere zus, verhuisde met haar echtgenoot I. H. (...) naar Jalalabad. Na het heengaan van uw vader zeven jaar geleden en de dood van uw moeder een vier à vijftal jaar geleden nam u uw intrek bij S. (...) en haar gezin. Zij resideerden toen in Familya in Jalalabad; toen u bij hen introk, woonden jullie daar nog een maand. Vervolgens verhuisden jullie naar een nieuwe woning in een andere wijk van Jalalabad, namelijk Joy Haft (Zone Nummer Vijf). Tot op de dag van de machtsovername verbleef u aldaar. In totaal woonde u een tweetal jaar bij uw zus en haar gezin in Jalalabad.

In Afghanistan ging u in Toto naar school tot en met de vijfde graad. Uw zesde graad doorliep u op de privéschool Shakir Private School in Jalalabad. Ongeveer vier maanden nadat u de zevende graad had aangevat, verliet u Afghanistan. Naast uw schoolactiviteiten in Jalalabad stond u in voor het doen van boodschappen in het huishouden van uw zus.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

I. H. (...), uw schoonbroer, werkte als gedeputeerde bij N. A. (...) Company, waar hij verantwoordelijk was voor de import van fruit en de bevoorrading van voedsel voor de NAVO en andere buitenlandse organisaties. Al van voor uw intrek bij uw zus en schoonbroer in Familya ontving uw schoonbroer hierdoor bedreigingen door de taliban. Twee pogingen tot bomaanslagen bij hun woning in Familya werden verijdeld. Hierna besloot het gezin van uw zus te verhuizen naar Joy Haft – 25 minuten verderop te voet; meer in het centrum van Jalalabad – waar het veiliger was. Twee jaar woonden jullie daar tot de machtsovername door de taliban zich voltrok. Gedurende die twee jaar werd uw schoonbroer niet meer met face-to-face bedreigingen geconfronteerd, wel ontving hij geregeld telefonische dreigementen van de taliban. U was hier zelf getuige van. Hij kreeg de keuze om ofwel een geldsom te betalen ofwel uit zijn functie te stappen; zoniet zou hij gedood worden. Drie weken voor de machtsovername werd uw schoonbroer andermaal opgebeld door de taliban; de taliban dreigden ermee u te zullen rekruteren. Bij uw weten was dit de enige keer dat in een dreigement specifiek naar u verwezen werd.

Zelf voer u geen problemen. U hield zich bezig met uw studies.

Op de dag van de machtsovername doken uw schoonbroer en diens broer onder bij een vriend van hen in Joy Haft. U, uw zus S. (...) en haar schoonmoeder vluchtten naar uw maternale ooms in Kowshak. Daar verbleven jullie zes dagen waarna jullie omstreeks 21 augustus 2021 Afghanistan verlieten en zich tijdelijk in Iran vestigden. Aan de Turks-Iraanse grens werd u van uw familie gescheiden; u reisde zonder hen verder naar het Europese vasteland.

In Frankrijk diende u een asielaanvraag in op 12 december 2022 die op 23 november 2023 geweigerd werd. Hierna trok u naar België waar u op 15 januari 2024, samen met S. (...) (CGVS xxxxxx; DVZ xxxxxxx) en haar vijf minderjarige kinderen, aankwam. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 16 januari 2024.

Uw schoonbroer I. H. (...) bevindt zich momenteel in Pakistan waar hij zich opmaakt om naar België af te reizen om zijn gezinsleden te vervoegen die op 31 mei 2024 de vluchtelingenstatus toegekend kregen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u ten eerste gerekruteerd te worden door de taliban en ten tweede er niet te beschikken over een familiaal opvangnet.

Ter staving van uw verzoek legt u geen documenten voor. U toonde wel uw bijlage 26, oranje kaart en een kaartje met het adres van het opvangcentrum waar u verblijft.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gerekruteerd te worden door de taliban omwille van het werk van I. H. (...), de echtgenoot van uw zus S. H. (...). Ook koestert u vrees omdat u er niet over een familiaal opvangnet zou beschikken.

Leugenachtige verklaringen omtrent uw identiteit en onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties in de door u aangehaalde asielmotieven maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat u bedrieglijke verklaringen aflegde omtrent uw leeftijd. Bij de registratie van uw asielaanvraag op 16 januari 2024 verklaarde u 17 jaar oud te zijn. Initieel werd geen twijfel geuit aangaande uw beweerde minderjarigheid en uw geboortedatum werd als (...) januari 2007

geregistreerd. Uit informatie die Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nadien kon inkijken bleek dat u al een verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk had ingediend op 12 december 2022. U liet er optekenen geboren te zijn op (...) mei 1998. Op basis van een digitale kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) die u tijdens uw procedure neerlegde, werd uw geboortedatum bij de Franse asielinstanties echter vastgelegd op (...) mei 2004 (Dossier Dienst Vreemdelingenzaken - Document 'Procédure Dublin – votre requête d'information', p. 1). Nochtans verklaarde u tijdens de registratie van uw verzoek tot internationale bescherming in België (Dossier DVZ - Registratie DVZ), het registratiegesprek voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (Dossier DVZ - MENA-fiche, p. 4) en het korte interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (Verklaringen DVZ, p. 6) 17 jaar oud te zijn. Ook nadat u bij DVZ – na een medische test – op de hoogte werd gesteld van de beslissing van de Dienst Voogdij dat u meerderjarig bent, bleef u volhouden 17 jaar oud te zijn: "Ik ben 17 jaar. Dat is zo. Mijn zus die mij vergezelt, zegt ook dat ik 17 jaar ben" (Verklaringen DVZ, p. 6). U tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gevraagd naar uw geboortedatum zei u opnieuw ongeveer 17 jaar oud te zijn (CGVS, p. 5). Gevraagd op welke informatie u zich hiervoor baseert, antwoordde u geen taskara te hebben, maar dat uw zus alles over u weet (CGVS, p. 5). Dat u tijdens uw asielpcedure in Frankrijk wel een digitale kopie van uw taskara wist neer te leggen, maar u dit niet deed doorheen uw asielpcedure in België, is alvast opmerkelijk en doet vermoeden dat u deze of een kopie ervan bewust achterhoudt. U zou volgens uw huidige verklaringen uw taskara tijdens uw vlucht uit Afghanistan verloren zijn; u weet echter niet wanneer precies of in welk land u zich toen bevond (DVZ, Verklaring DVZ, p.11; CGVS, p. 6). Bij aankomst in België verklaarde u nochtans dat uw taskara in Afghanistan was achtergebleven (MENA-fiche, p. 3). Hoe dan ook staat vast dat u wél een kopie kon neerleggen in het kader van uw asielaanvraag in Frankrijk (Dossier DVZ - Document 'Procédure Dublin – votre requête d'information', p. 1). Dat u tijdens het persoonlijk onderhoud vervolgens uw identificatiekaart van uw opvangcentrum toonde (CGVS, p. 5), waarop uw initiële door DVZ vastgelegde en nadien gewijzigde geboortedatum van (...) januari 2007 prijkt, en verklaarde dat dit uw officiële geboortedatum betreft, kan beschouwd worden als een bewuste poging om de asiellambtenaar om de tuin te leiden wat betreft uw meerderjarigheid. U daarna gevraagd welke geboortedatum u in Frankrijk had opgegeven, verwees u naar (...) mei 2004 (CGVS, p. 5). U voegde eraan toe problemen en moeilijkheden doorstaan te hebben, ziek te zijn geweest, uw exacte geboortedatum niet te weten en toen aldus een willekeurige datum te hebben opgegeven (CGVS, p. 5). Dit stemt echter niet overeen met de feitelijke vaststellingen dat u in Frankrijk als geboortedatum (...) mei 1998 had opgegeven, maar dat de datum (...) mei 2004 dus gebaseerd was op uw taskara. De door u aangehaalde redenen voor uw leugenachtige verklaringen omtrent uw leeftijd kunnen deze dan ook niet verschonen. Specifiek gevraagd naar de geboortedatum die uw taskara zou indiceren, gaf u (...) januari 2007 op (CGVS, p.6). Nochtans wijzigden de Franse autoriteiten uw geboortedatum naar (...) mei 2004 op basis van wat de door u neergelegde kopie van uw taskara aangaf (Dossier DVZ - Document 'Procédure Dublin – votre requête d'information', p. 1). Gezien deze feitelijke vaststellingen moet worden geconcludeerd dat u in weerwil van de medewerkingsplicht die op u rust stukken achterhoudt. Hoe dan ook legt u geen stukken neer die uw identiteit zouden kunnen staven. Het CGVS acht uw identiteit dan ook niet onomstotelijk aangetoond. Omdat u uw eigen identiteit niet aantoot, maakt u natuurlijk ook geen familieband aannemelijk met de personen met wie u bent gereisd, zou hebben samengewoond, en wier profiel de kern vormt van uw asielaanvraag.

Hoe dan ook kunt u niet worden beschouwd als minderjarige overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 18 maart 2024 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: « Sur la base de l'analyse qui précède, nous pouvons conclure avec une certitude scientifique raisonnable qu'en date du 15/03/2024 S. (...) (sic) I. (...) est certainement âgé de plus de 18 ans et que 20,8 ans, avec un écart-type de 1,7 ans, constitue une bonne estimation » (Beslissing Dienst Voogdij, p. 2). Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich toch onterecht en persistent als minderjarige blijft voordoen, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u ongelooftwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd en de identiteitsdocumenten waar u over beschikt. De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw werkelijke leeftijd, wat een relevant

element is voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

Ten tweede uit het CGVS twijfels over uw familiesituatie. Zo kan u ook op basis van uw verklaringen niet aannemelijk maken dat S. H. (...) uw zus is en wel om volgende redenen. Tijdens uw registratiegesprek voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (MENA-fiche, p. 2) gaf u "A. Rh. (...)" en "M. (...)" op als de respectievelijke namen van uw vader en moeder. Bij hun toenmalige plaats van residentie liet u "Jay Haft" (Joy Haft) in Jalalabad optekenen. Het CGVS benadrukt dat deze fiche wordt opgesteld bij de eerste registratie van het verzoek om internationale bescherming en dat deze voornamelijk bedoeld is om een zicht te krijgen op de verblijfplaats van de naaste verwanten van de niet-begeleide minderjarige verzoeker. Tijdens uw interview bij DVZ (Verklaringen DVZ, p. 7) bleek uw moeder plotsklaps "L. (...)" te heten; uw vader "A. Ra. (...)". Daarenboven voegde u er toen ook aan toe dat uw vader en moeder beiden overleden waren (Verklaringen DVZ, p. 7). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dit; uw vader zou een zevental jaar geleden overleden zijn, uw moeder een vijftal jaar geleden (CGVS, p. 8) waarna u geen andere optie had dan uw intrek te nemen bij S. (...). Dat u bij uw registratie een compleet andere naam opdroeg met betrekking tot uw moeder en bij uw registratie verklaard had dat uw ouders toentertijd in Joy Haft woonachtig waren – zonder enige melding te maken van een dan wel hun beide overlijden(s) – én dat u vervolgens bij DVZ dezelfde ouderlijke namen opgaf zoals uw beweerde zus S. (...) (Document 4, zie blauwe map), doet ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw uiteengezette familiesituatie. Toen u de vraag gesteld werd of uw beweerde zus wel in contact staat met uw maternale ooms – nadat u, S. (...) en haar schoonmoeder zes dagen bij hen verbleven hadden na de machtsovername – viel u uit de lucht en vroeg u "Zus?" (CGVS, p. 10, 11) waarna eerst verduidelijkt moest worden dat het S. (...) betrof vooraleer u een antwoord kon bieden op de desbetreffende vraag. U legde zoals reeds vermeld geen identiteitsdocumenten neer die de vermeende familieband met haar zouden kunnen demonstreren, noch enige bewijsstukken die het heengaan van uw ouders kunnen aantonen. Net zoals uw verklaringen omtrent uw leeftijd blijken uw beweringen over uw familiesituatie weinig consistent en slaagt u er niet in aan te tonen dat S. H. (...) uw zus zou zijn.

Ook wat betreft uw verblijfsplaats tijdens uw laatste jaren in Afghanistan stemmen uw verklaringen niet overeen met die van S. (...). Zij liet bij DVZ optekenen de laatste vijf jaar van haar verblijf in Afghanistan, tot aan de machtsovername, in Joy Haft geresideerd te hebben en daarvoor drie jaar in Familya gewoond te hebben (Document 4, zie blauwe map); terwijl u verklaarde slechts een maand bij haar in Familya te hebben gewoond (CGVS, p. 19, 20) en vervolgens anderhalf à twee jaar in Joy Haft vooraleer de machtsovername zich voltrok en jullie het land verlieten (CGVS, p. 21, 23). Deze tegenstrijdigheid in jullie verklaringen over de duur van uw verblijf bij S. (...) ondermijnt opnieuw uw algemene geloofwaardigheid.

Ook in uw verklaringen over uw vlucht uit Afghanistan bleef u tegenstrijdigheden aan elkaar rijgen. U verklaarde Afghanistan zes dagen na de machtsovername te hebben verlaten. U gevraagd wanneer de machtsovername plaatsvond, moest u het antwoord echter schuldig blijven: "Ik weet de exacte datum niet, wanneer de machtsovername was, maar op de zesde dag erna verlieten we het land" en "Ik weet niet exact wanneer het gebeurde, op de 21ste of zo, ik weet het niet. Maar als het gebeurde, dan vertrokken we" (CGVS, p. 12); bevreemdend aangezien u uw dag van vertrek zo precies ophangt aan deze markante gebeurtenis (CGVS, p. 12, 14). U trachtte uw onwetendheid te legitimeren door toe te voegen dat u zelfs gebeurtenissen die pakweg een maand geleden plaatsvonden, zich nauwelijks kunt herinneren (CGVS, p. 12). Deze door u beweerde ernstige geheugenproblemen staft u echter niet met enig medisch attest. U wat later gevraagd naar uw laatste schooldag in Afghanistan verklaarde u dat deze plaats had op de dag van de machtsovername (CGVS, p. 22). Uw beweringen zijn opnieuw vaag en onsamenhangend: eerst zei u op de dag van de machtsovername van uw eigen huis naar dat van uw maternale oom te zijn vertrokken; wat later verklaarde u op diezelfde dag ook naar school te zijn geweest.

U gaf aan dat dit alles ofwel op een donderdag ofwel een vrijdag gebeurde: "Ik denk dat het een donderdag was, mijn laatste schooldag. Het was donderdag of vrijdag, ik weet het niet goed" (CGVS, p. 22). Als wordt uitgegaan van de machtsovername in Jalalabad – op 15 augustus 2021 – dient opgemerkt te worden dat dit een zondag betrof (Document 3, zie blauwe map). Daarenboven is het bevreemdend dat u twijfels uitte over uw laatste schooldag op ofwel een donderdag, dan wel een vrijdag aangezien een reguliere schoolweek in Afghanistan normaliter loopt van zaterdag tot en met donderdag (Document 2, zie blauwe map). Vervolgens vluchtte u naar Iran. Zoals vermeld haalde u meermaals aan Afghanistan te hebben verlaten zes dagen na de machtsovername (CGVS, p. 12). U kan de machtsovername dan wel zelf niet duiden in tijd; de algemene informatie voorhanden dateert deze op 15 augustus 2021, ook voor Jalalabad (Document 3, zie blauwe map). U gevraagd welke kinderen van uw zus geboren werden na de machtsovername noemde u K. (...) en F. (...); beiden werden in Teheran geboren (CGVS, p. 11). Toen F. (...) geboren werd, had u Iran reeds verlaten, verklaarde u, maar tijdens de geboorte van K. (...) verbleef u wel nog bij uw zus in Teheran (CGVS, p. 11). In het CGVS-dossier van S. (...) staat K. (...)’s geboortedatum echter geregistreerd op (...) juni 2021 (Document 4, zie blauwe map). U beweert enerzijds aanwezig te zijn geweest bij de geboorte van K. (...) – die blijkbaar in juni 2021 plaats had – in de Iraanse hoofdstad en anderzijds Afghanistan pas te hebben ontvlucht "zes dagen na de machtsovername", in augustus 2021 (CGVS, p. 12); beweringen die elkaar flagrant tegenspreken en uw algemene geloofwaardigheid alleen maar meer in het gedrang brengen. U geconfronteerd met deze vaststelling gaf u aan het niet exact te weten, K. (...)’s geboortedatum niet te weten (CGVS, p. 26) en bleef u – volledig naast de kwestie – maar herhalen dat ze in Teheran geboren is en niet in Afghanistan (CGVS, p. 26).

U voegde eraan toe dat alleen uw zus de geboortedata van haar kinderen zou weten en enkele ogenblikken later dat ze misschien een fout gemaakt zou hebben (CGVS, p. 26, 27). Uw verklaringen blonken opnieuw uit in het aanvoeren van interne tegenstrijdigheden.

U en uw beweerde zus legden dus tegenstrijdige verklaringen af omtrent uw leeftijd, familiebanden en -situatie en verblijfsplaats in Afghanistan. Ook de vervolgingsfeiten die u aanvoert kunnen niet overtuigen.

U baseert uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan op het werk van uw schoonbroer I. H. (...). U kon echter niet hardmaken dat S. H. (...) uw zus is, waardoor uw verhouding tot haar echtgenoot niet aangenomen wordt. Als het CGVS al zou uitgaan van de familieband met uw vermeende zus en schoonbroer, quod non, dan nog kunnen uw verklaringen omtrent de beweerde problemen van I. H. (...) allerm minst overtuigen. U beschikt namelijk over bijzonder weinig concrete informatie wat betreft de werkzaamheden van uw vermeende schoonbroer. Uw feitenrelaas is uiterst beknopt (CGVS, p. 17) en reikt inhoudelijk opvallend genoeg niet verder dan de verklaringen die S. (...) bij DVZ (Document 4, zie blauwe map) aflegde. U verklaarde dat I. H. (...) al lang, zelfs al van voor zijn huwelijk met S. (...), bij N. A. (...) Company tewerkgesteld was (CGVS, p. 18-19) en dat u een tweetal jaar bij zijn gezin inwoonde. Dat u gegeven deze elementen en uw werkelijke leeftijd nauwelijks iets afweet van zijn werk en de vervolgingsfeiten die u eraan vastkoppelt, ondermijnt uw geloofwaardigheid in ernstige mate. U gevraagd welke functie I. (...) precies bekleedde binnen dit bedrijf, antwoordde u dat hij een gedeputeerde of assistent was en eetwaren, zoals verschillende fruitsoorten, importeerde uit andere landen. Gespecificeerd welke landen dit betrof, gaf u enkel Tadzjikistan op en u voegde er meteen aan toe het eigenlijk niet zo goed te weten, want "In Afghanistan wordt deze informatie niet met kinderen gedeeld" (CGVS p. 18). De baas van het bedrijf kent u niet, noch weet u zijn naam (CGVS, p. 18). Toen gevraagd werd naar de organisaties waar I. (...) voedingswaren aan leverde, noemde u de NAVO en "buitenlandse organisaties". U gaf echter aan dat u de exacte namen niet wist (CGVS, p. 18). Op basis van zijn professionele relaties met deze belanghebbenden zouden de taliban I. (...) jarenlang bedreigd hebben (CGVS, p. 18). Dat u niet op de hoogte bent van deze organisaties wekt verbazing. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat u enige kennis heeft over het werk van uw schoonbroer en u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent zijn werkzaamheden alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Rekening houdend met het belang van het profiel van uw beweerde schoonbroer, dat aan de basis zou liggen van uw vrees ten aanzien van de taliban, vormt de jonge leeftijd die u beweerde te hebben toen u bij uw schoonbroer inwoonde, geen afdoende verklaring voor de lacunes in uw kennis.

U legde aldus bijzonder weinig kennis aan de dag wat betreft de werkzaamheden van I. (...). In lijn hiermee overstijgen uw beweringen omtrent de vervolgingsfeiten waarmee I. (...) geconfronteerd zou zijn geweest, eveneens het oppervlakkige niet. U liet optekenen dat er bommen voor zijn huis geplaatst werden, dat hij "veel bedreigingen" ontving met de boodschap dat hij van zijn leven beroofd zou worden (CGVS, p. 17). Toen het gezin vijf jaar geleden nog in Familia resideerde, werd een bom voor hun huis geplaatst. Deze werd onschadelijk gemaakt door de nationale veiligheidsdiensten waarna jullie naar Joy Haft verhuisden (CGVS, p. 19). Wat later gaf u aan dat er twee bommen geplaatst werden. De eerste bom zou door veiligheidsdiensten onschadelijk gemaakt zijn waarna het gezin ter plekke bleef wonen. Pas na een tweede bomincident nam hun vrees toe en besloten ze – zeven à acht maanden nadat de eerste bom geplaatst werd – te verhuizen naar hun net opgeleverde huis in Joy Haft. Nochtans verklaarde S. (...) bij DVZ (Document 4, zie blauwe map) dat er zich niet twee, maar drie bomincidenten hadden voorgedaan. Indien u deel uitmaakte van dat huishouden, zou u daar redelijkerwijs ook van op de hoogte zijn.

Vervolgens verklaarde u dat de taliban I. (...) bleven lastigvallen in Joy Haft, weliswaar enkel telefonisch (CGVS, p. 20, 23): "Ze bedreigden hem geregeld; soms zeiden ze dat hij 20.000 dollar moest betalen of dat ze hem zouden doden" (CGVS, p. 20). U nogmaals gevraagd naar hoe vaak hij opgebeld werd, antwoordde u "continu" en "Het was niet specifiek, soms was het regelmatig en dan belden ze hem regelmatig en wanneer hij hun nummer blokkeerde; dan belden ze hem opnieuw met een ander nummer" (CGVS, p. 23). De taliban eisten een geldsom en bedreigden I. (...) met de dood (CGVS, p. 23). Dat hij twee jaar lang – tot aan de machtsovername – enkel telefonische bedreigingen ontving – nadat hij voordien veel ernstigere vervolgingsfeiten, namelijk pogingen tot bomaanslagen, ervaren zou hebben – terwijl hij zich nochtans geregeld buitenshuis begaf voor professionele aangelegenheden (CGVS, p. 18, 23, 24) en zo in het oog kon springen van mogelijke actoren van vervolging, is allerm minst geloofwaardig. Ook uw bewering dat I. (...) gedurende twee jaar "continu" opgebeld zou zijn geweest, maar dat deze bedreigingen twee weken voor de machtsovername zouden zijn gestopt, kan niet overtuigen (CGVS, p. 23). U gevraagd naar I. (...)’s reactie op de vele dreigtelefoons, antwoordde u: "Hij legde zijn telefoon neer, blokkeerde hun nummers en hij zei dat hij geen geld had" (CGVS, p. 23) en daarmee leek de kous af. Dat de taliban I. (...) maar liefst twee jaar lang bleven opbellen, ze telkens het deksel op de neus kregen en geen concrete acties in levende lijve ondernamen, lijkt weinig waarschijnlijk. U voegde er wel nog aan toe dat indien ze hem face-to-face onder ogen zouden zijn gekomen, ze hem "meteen" gedood zouden hebben (CGVS, p. 26). Daarenboven weet u niet door wie precies hij opgebeld werd; uw kennis reikt niet verder dan "de taliban en ook andere mensen"; "dieven" (CGVS, p. 23). U nogmaals gevraagd al dan niet namen te kennen van een van deze, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 23). Gevraagd als u hier zelf naar informeerde, antwoordde u ontwijkend met "Nee, ze bellen, ze zeggen hun namen niet" (CGVS, p. 23). Als deze personen al geld eisten van I. (...), is het bevreesdend dat hij niet zou weten aan wie hij dit bedrag zou moeten overmaken, laat staan jegens

wie hij angst zou moeten koesteren. Dat u daarenboven zelf geen interesse toont in de personen die u beoogden te rekruteren – de door u gevreesde actoren van vervolging – doet andermaal afbreuk aan uw asielaanpak en uw hieraan gekoppelde vrees. U gevraagd nog bedreigingen te hebben ontvangen na uw vertrek antwoordde u dat toen jullie in Iran verbleven I. (...) door een vriend telefonisch werd ingelicht over het bezoek van de taliban aan zijn huis en kantoor (CGVS, p. 27). Hierna ontving u geen nieuws meer; u vraagt er ook zelf niet naar, zo verklaarde u, want u houdt zich enkel bezig met uw eigen zaken (CGVS, p. 28). Nochtans baseert u uw verzoek tot internationale bescherming hoofdzakelijk op elementen met betrekking tot I. (...) en diens tewerkstelling.

Dat u over het werk van uw vermeende schoonbroer en jullie gedeelde vrees voor de taliban tot op heden geen bijkomende informatie heeft, is zeer merkwaardig. Zo kan opgemerkt worden dat u in contact staat met S. (...) (CGVS, p. 17, 28) en ook bleek u op de hoogte van I. (...)’s aankomst in Pakistan een week voor het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 15). Er kan dan ook worden aangenomen dat u wel degelijk in staat bent om zich terdege over het werk van uw beweerde schoonbroer en de hieraan gekoppelde dreigingen te informeren. Sedert uw aankomst in België op 15 januari 2024 zijn intussen ongeveer zeven maanden verstreken, hetgeen u de kans gaf om zich bijkomend te trachten te informeren over uw beweerde vervolgingsfeiten.

Verder verklaarde u zelf geen persoonlijke problemen te hebben ondervonden tijdens uw verblijf in Afghanistan: “Ik had geen problemen, ik was bezig met mijn eigen studies” (CGVS, p. 17). U gevraagd ooit bedreigd te zijn geweest door de taliban antwoordde u: “Ze bedreigden me niet direct” en verwees u naar een telefoontje dat uw schoonbroer drie weken voor de machtsovername zou hebben ontvangen had waarin de taliban dreigden u mee te nemen ter rekrutering (CGVS, p. 25). U redeneerde dat uw schoonbroer u als zijn eigen zoon beschouwt, zijn eigen kinderen nog jong waren, en de taliban het daarom op u gemunt hadden (CGVS, p. 25). Het valt daarbij al niet in te zien, noch heldert u op, om welke reden de taliban na enkele mislukte bomaanslagen en twee jaar vruchteloze bedreigingen tegen uw beweerde schoonbroer plots zouden het voornemen zouden uiten om u onder dwang te rekruteren. Gepeild naar wat u deed na het horen van deze dreigboodschap waarin uw naam viel, kaatste u de vraag terug: “Wat konden we doen?” (CGVS, p. 25) en, zo gaf u aan, ging u ervan uit in veiligheid te verkeren (CGVS, p. 26). U vervolgens gevraagd wat u deed gedurende de drie weken tussenin deze uiting van de taliban en de machtsovername verklaarde u: “Ik deed niets, want ik ging niet naar buiten, ik ging enkel naar school met de schoolwagen en als mijn familie of mijn zus boodschappen nodig had, dan ging ik dat doen, dan ging ik naar buiten” (CGVS, p. 26). U nam klaarblijkelijk geen concrete veiligheidsmaatregelen en zette uw dagelijkse activiteiten buitenshuis voort. Als u werkelijk een vrees koesterde jegens de taliban na het vernemen van dat dreigement, kan ervan uitgegaan worden dat u maatregelen of aanpassingen in uw handelingen trof. Ook het gegeven dat u in die periode nog steeds naar school ging, doet de geloofwaardigheid van uw vermeende vervolgingsfeiten geen goed. Toen u bij Salma in Joy Haft resideerde, verklaarde u uw zesde graad te hebben afgerond aan Shakir Private School in Joy Haft en er de zevende graad te hebben aangevat; uw schoolactiviteiten zette u echter vroegtijdig – na “enkele maanden” (CGVS, p. 13), na “vier maanden” (CGVS, p. 23) – stop omdat u Afghanistan ontvluchtte (CGVS, p. 12). U verklaarde tot op de dag van de machtsovername naar school te zijn geweest. Dat er echter drie weken voordien een gerichte dreiging over u geuit werd met het oog op rekrutering bij de taliban, maar u alsnog naar school bleef gaan, ondermijnt de ernst van uw beweerde vrees in sterke mate. U weerlegde dit door aan te geven dat u zich van en naar uw school – vijftien minuten te voet van uw woonplaats – verplaatste in een veilige, door uw school voorziene wagen met chauffeur (CGVS, p. 22). Zelfs indien zoiets zou worden aangenomen, blijkt uit uw verklaringen dat u tevens het huis verliet als er boodschappen gedaan moesten worden, iets waar de school die het transport naar de lessen regelde hoegenaamd niets mee te maken heeft.

Tot slot beweerde u een vrees te koesteren bij terugkeer naar Afghanistan doordat u er geen familie meer zou hebben: “Ik heb geen familie, ik heb er niemand om bij te wonen” (CGVS, p. 17). U gaf aan geen paternale, wel drie maternale ooms te hebben: Y. (...), Ya. (...) en M. (...) (CGVS, p. 9, 10). Gevraagd naar hun jobs, antwoordde u niet te weten wat zij doen en het hen ook niet gevraagd te hebben (CGVS, p. 10). U vervolgens gevraagd ooit iets over hun beroepsleven te hebben afgeweten, verklaarde u: “Nee, ik was niet in contact met hen” (CGVS, p. 10). Nochtans bleek u hen “soms” wel te zien (CGVS, p. 10); ook de laatste zes dagen voor uw vertrek uit Afghanistan verbleef u bij hen; u verklaarde dat uw drie ooms in een en hetzelfde huis verbleven (CGVS, p. 10). U vervolgens andermaal gevraagd enig benul te hebben van hun werkgerelateerde activiteiten antwoordde u nogmaals dat u het niet wist en, dan voegde u eraan toe, dat “een van hen in een winkel werkte, ze verkochten auto’s of auto-onderdelen, maar over de rest weet ik niets” (CGVS, p. 10). U gevraagd naar een eventuele verantwoordelijke rol van uw maternale ooms jegens u en of u contact staat met hen, antwoordde u dat zij zich wel al om u bekommerd zouden hebben indien zij dat effectief van plan waren (CGVS, p. 17). U zou niet meer met hen in contact staan, omdat u niet in het bezit bent van hun telefoonnummers (CGVS, p. 10). In dat opzicht is het vreemd dat zij u, uw vermeende zus en schoonmoeder wel opvingen in de eerste zes dagen na de machtsovername; klaarblijkelijk ontfermden ze zich wel over u (CGVS, p. 15). Ook dient opnieuw gewezen te worden op uw leugenachtige verklaringen aangaande uw familiebanden waardoor uw vrees niet over een sociaal netwerk in Afghanistan te beschikken, niet in overweging genomen kan worden. Daarenboven wordt u als meerderjarig beschouwd wat betekent dat van u verwacht kan worden dat u voor uzelf kunt instaan.

U legde geen documenten neer om uw asielmotieven te staven; wel toonde u uw bijlage 26, uw oranje kaart en een kaartje met het adres van het opvangcentrum waar u verblijft. Deze documenten zijn echter niet in uw dossier opgenomen daar ze geen verband houden met uw verzoek tot internationale bescherming.

Het CGVS merkt nogmaals op dat van een verzoeker om internationale bescherming verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. U dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan, waar u niet in slaagde.

In zoverre u aanhaalt dat uw vermeende zus S. H. (...) de status van vluchteling werd toegekend (CGVS, p. 6), dient te worden benadrukt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze dient te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele situatie van de verzoeker. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden onderzocht op z'n eigen merites waarbij het aan u is om op concrete manier aan te tonen dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Omwille van flagrante ongerijmdheden die hierboven besproken worden met betrekking tot uw voorgedragen identiteit, vervolgingsrelaas en vlucht uit Afghanistan dient te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet geloofwaardig zijn. Het CGVS hecht geen geloof aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm)

(europa.eu)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in

Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België

en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm)

(europa.eu) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_F

ocus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen.

De Taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van

personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land. Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

U legde geen documenten neer om uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “de algemene beginselen van bestuur, inclusief van redelijkheid en zorgvuldigheid, de samenwerkingsplicht”.

3.2. Stukken

De verzoekende partij voegt bij het verzoekschrift geen stavingsstukken.

De verwerende partij maakt op 20 januari 2026 een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan Security Situation*, augustus 2022;
- EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- COI, *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, november 2024;
- SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025.

3.3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

3.4.1. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.4.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

Verwijzingen naar een arrest van de Raad zijn voorts niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.5. Voorafgaande opmerkingen

3.5.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekende partij duidt, waar zij de schending aanvoert van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”*, niet welk(e) beginsel(en) zij benevens de zorgvuldigheids-, de redelijkheids- en de motiveringsplicht geschonden acht. Evenmin preciseert zij waaruit de schending zou bestaan. Bijgevolg wordt voormelde schending niet dienstig aangevoerd.

3.5.2. Verder wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd waarbij dit besluit omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond. Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.5.3. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijk geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (Parl.St., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.”

Verzoekende partij laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.5.4. Landeninformatie

Verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift aan dat er een gebrek is aan informatie over de situatie in Afghanistan.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals blijkt uit de aanvullende nota van de verwerende partij. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3 van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *'Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.'* Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en hem door de partijen wordt aangereikt.

De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.6.1. Verzoekende partij houdt in eerste instantie voor dat verwerende partij onterecht besloot dat zij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

3.6.2. Opdat een vluchtrelaas aan deze bepaling wordt getoetst, moet het in eerste instantie geloofwaardig worden bevonden. De commissaris-generaal heeft uitgebreid gemotiveerd waarom dat niet het geval is. Deze motieven komen de Raad als pertinent voor omdat ze de kern van het relaas raken en ze vinden steun in het administratief dossier, zodat het aan verzoekende partij toekomt om ze met concrete argumenten te weerleggen. Het uitgebreide theoretische betoog in het verzoekschrift volstaat daartoe niet.

3.6.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij in het verzoekschrift dan wel herhaalt dat zij de broer is van S.H. en meent dat dit blijkt uit haar verklaringen, maar zij laat daarmee na op concrete wijze de motieven waaruit op goede gronden blijkt dat zij de voorgehouden familiale link met S.H. niet heeft

aannemelijk gemaakt, te weerleggen. Zoals de commissaris-generaal blijkens nazicht van het administratief dossier pertinent motiveert:

“Leugenachtige verklaringen omtrent uw identiteit en onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties in de door u aangehaalde asielmotieven maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat u bedrieglijke verklaringen aflegde omtrent uw leeftijd. Bij de registratie van uw asielaanvraag op 16 januari 2024 verklaarde u 17 jaar oud te zijn. Initieel werd geen twijfel geuit aangaande uw beweerde minderjarigheid en uw geboortedatum werd als (...) januari 2007 geregistreerd. Uit informatie die Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nadien kon inkijken bleek dat u al een verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk had ingediend op 12 december 2022. U liet er optekenen geboren te zijn op (...) mei 1998. Op basis van een digitale kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) die u tijdens uw procedure neerlegde, werd uw geboortedatum bij de Franse asielinstanties echter vastgelegd op (...) mei 2004 (Dossier Dienst Vreemdelingenzaken - Document ‘Procédure Dublin – votre requête d’information’, p. 1). Nochtans verklaarde u tijdens de registratie van uw verzoek tot internationale bescherming in België (Dossier DVZ - Registratie DVZ), het registratiegesprek voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (Dossier DVZ - MENA-fiche, p. 4) en het korte interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (Verklaringen DVZ, p. 6) 17 jaar oud te zijn. Ook nadat u bij DVZ – na een medische test – op de hoogte werd gesteld van de beslissing van de Dienst Voogdij dat u meerderjarig bent, bleef u volhouden 17 jaar oud te zijn: “Ik ben 17 jaar. Dat is zo. Mijn zus die mij vergezelt, zegt ook dat ik 17 jaar ben” (Verklaringen DVZ, p. 6). U tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gevraagd naar uw geboortedatum zei u opnieuw ongeveer 17 jaar oud te zijn (CGVS, p. 5). Gevraagd op welke informatie u zich hiervoor baseert, antwoordde u geen taskara te hebben, maar dat uw zus alles over u weet (CGVS, p. 5). Dat u tijdens uw asielprocedure in Frankrijk wel een digitale kopie van uw taskara wist neer te leggen, maar u dit niet deed doorheen uw asielprocedure in België, is alvast opmerkelijk en doet vermoeden dat u deze of een kopie ervan bewust achterhoudt. U zou volgens uw huidige verklaringen uw taskara tijdens uw vlucht uit Afghanistan verloren zijn; u weet echter niet wanneer precies of in welk land u zich toen bevond (DVZ, Verklaring DVZ, p.11; CGVS, p. 6). Bij aankomst in België verklaarde u nochtans dat uw taskara in Afghanistan was achtergebleven (MENA-fiche, p. 3). Hoe dan ook staat vast dat u wél een kopie kon neerleggen in het kader van uw asielaanvraag in Frankrijk (Dossier DVZ - Document ‘Procédure Dublin – votre requête d’information’, p. 1). Dat u tijdens het persoonlijk onderhoud vervolgens uw identificatiekaart van uw opvangcentrum toonde (CGVS, p. 5), waarop uw initiële door DVZ vastgelegde en nadien gewijzigde geboortedatum van (...) januari 2007 prijkt, en verklaarde dat dit uw officiële geboortedatum betreft, kan beschouwd worden als een bewuste poging om de asielambtenaar om de tuin te leiden wat betreft uw meerderjarigheid. U daarna gevraagd welke geboortedatum u in Frankrijk had opgegeven, verwees u naar (...) mei 2004 (CGVS, p. 5). U voegde eraan toe problemen en moeilijkheden doorstaan te hebben, ziek te zijn geweest, uw exacte geboortedatum niet te weten en toen aldus een willekeurige datum te hebben opgegeven (CGVS, p. 5). Dit stemt echter niet overeen met de feitelijke vaststellingen dat u in Frankrijk als geboortedatum (...) mei 1998 had opgegeven, maar dat de datum (...) mei 2004 dus gebaseerd was op uw taskara. De door u aangehaalde redenen voor uw leugenachtige verklaringen omtrent uw leeftijd kunnen deze dan ook niet verschonen. Specifiek gevraagd naar de geboortedatum die uw taskara zou indiceren, gaf u (...) januari 2007 op (CGVS, p.6). Nochtans wijzigden de Franse autoriteiten uw geboortedatum naar (...) mei 2004 op basis van wat de door u neergelegde kopie van uw taskara aangaf (Dossier DVZ - Document ‘Procédure Dublin – votre requête d’information’, p. 1). Gezien deze feitelijke vaststellingen moet worden geconcludeerd dat u in weerwil van de medewerkingsplicht die op u rust stukken achterhoudt. Hoe dan ook legt u geen stukken neer die uw identiteit zouden kunnen staven. Het CGVS acht uw identiteit dan ook niet onomstotelijk aangetoond. Omdat u uw eigen identiteit niet aantoont, maakt u natuurlijk ook geen familieband aannemelijk met de personen met wie u bent gereisd, zou hebben samengewoond, en wier profiel de kern vormt van uw asielrelaas.

Hoe dan ook kunt u niet worden beschouwd als minderjarige overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 18 maart 2024 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, die aantoont dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: « Sur la base de l’analyse qui précède, nous pouvons conclure avec une certitude scientifique raisonnable qu’en date du 15/03/2024 S. (...) (sic) I. (...) est certainement âgé de plus de 18 ans et que 20,8 ans, avec un écart-type de 1,7 ans, constitue une bonne estimation » (Beslissing Dienst Voogdij, p. 2). Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich toch onterecht en persistent als minderjarige blijft voordoen, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u

om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u ongelofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd en de identiteitsdocumenten waar u over beschikt. De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

Ten tweede uit het CGVS twijfels over uw familiesituatie. Zo kan u ook op basis van uw verklaringen niet aannemelijk maken dat S. H. (...) uw zus is en wel om volgende redenen. Tijdens uw registratiegesprek voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (MENA-fiche, p. 2) gaf u "A. Rh. (...)" en "M. (...)" op als de respectievelijke namen van uw vader en moeder. Bij hun toenmalige plaats van residentie liet u "Jay Haft" (Joy Haft) in Jalalabad optekenen. Het CGVS benadrukt dat deze fiche wordt opgesteld bij de eerste registratie van het verzoek om internationale bescherming en dat deze voornamelijk bedoeld is om een zicht te krijgen op de verblijfplaats van de naaste verwanten van de niet-begeleide minderjarige verzoeker. Tijdens uw interview bij DVZ (Verklaringen DVZ, p. 7) bleek uw moeder plotsklaps "L. (...)" te heten; uw vader "A. Ra. (...)". Daarenboven voegde u er toen ook aan toe dat uw vader en moeder beiden overleden waren (Verklaringen DVZ, p. 7). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dit; uw vader zou een zevental jaar geleden overleden zijn, uw moeder een vijftal jaar geleden (CGVS, p. 8) waarna u geen andere optie had dan uw intrek te nemen bij S. (...). Dat u bij uw registratie een compleet andere naam opdroeg met betrekking tot uw moeder en bij uw registratie verklaard had dat uw ouders toentertijd in Joy Haft woonachtig waren – zonder enige melding te maken van een dan wel hun beide overlijden(s) – én dat u vervolgens bij DVZ dezelfde ouderlijke namen opgaf zoals uw beweerde zus S. (...) (Document 4, zie blauwe map), doet ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw uiteengezette familiesituatie. Toen u de vraag gesteld werd of uw beweerde zus wel in contact staat met uw maternale ooms – nadat u, S. (...) en haar schoonmoeder zes dagen bij hen verbleven hadden na de machtsovername – viel u uit de lucht en vroeg u "Zus?" (CGVS, p. 10, 11) waarna eerst verduidelijkt moest worden dat het S. (...) betrof vooraleer u een antwoord kon bieden op de desbetreffende vraag. U legde zoals reeds vermeld geen identiteitsdocumenten neer die de vermeende familieband met haar zouden kunnen demonstreren, noch enige bewijsstukken die het heengaan van uw ouders kunnen aantonen. Net zoals uw verklaringen omtrent uw leeftijd blijken uw beweringen over uw familiesituatie weinig consistent en slaagt u er niet in aan te tonen dat S. H. (...) uw zus zou zijn.

Ook wat betreft uw verblijfplaats tijdens uw laatste jaren in Afghanistan stemmen uw verklaringen niet overeen met die van S. (...). Zij liet bij DVZ optekenen de laatste vijf jaar van haar verblijf in Afghanistan, tot aan de machtsovername, in Joy Haft geresideerd te hebben en daarvoor drie jaar in Familya gewoond te hebben (Document 4, zie blauwe map); terwijl u verklaarde slechts een maand bij haar in Familya te hebben gewoond (CGVS, p. 19, 20) en vervolgens anderhalf à twee jaar in Joy Haft vooraleer de machtsovername zich voltrok en jullie het land verlieten (CGVS, p. 21, 23). Deze tegenstrijdigheid in jullie verklaringen over de duur van uw verblijf bij Salma ondermijnt opnieuw uw algemene geloofwaardigheid.

Ook in uw verklaringen over uw vlucht uit Afghanistan bleef u tegenstrijdigheden aan elkaar rijgen. U verklaarde Afghanistan zes dagen na de machtsovername te hebben verlaten. U gevraagd wanneer de machtsovername plaatsvond, moest u het antwoord echter schuldig blijven: "Ik weet de exacte datum niet, wanneer de machtsovername was, maar op de zesde dag erna verlieten we het land" en "Ik weet niet exact wanneer het gebeurde, op de 21ste of zo, ik weet het niet. Maar als het gebeurde, dan vertrokken we" (CGVS, p. 12); bevreemdend aangezien u uw dag van vertrek zo precies ophangt aan deze markante gebeurtenis (CGVS, p. 12, 14). U trachtte uw onwetendheid te legitimeren door toe te voegen dat u zelfs gebeurtenissen die pakweg een maand geleden plaatsvonden, zich nauwelijks kunt herinneren (CGVS, p. 12). Deze door u beweerde ernstige geheugenproblemen staft u echter niet met enig medisch attest. U wat later gevraagd naar uw laatste schooldag in Afghanistan verklaarde u dat deze plaats had op de dag van de machtsovername (CGVS, p. 22). Uw beweringen zijn opnieuw vaag en onsamenhangend: eerst zei u op de dag van de machtsovername van uw eigen huis naar dat van uw maternale oom te zijn vertrokken; wat later verklaarde u op diezelfde dag ook naar school te zijn geweest.

U gaf aan dat dit alles ofwel op een donderdag ofwel een vrijdag gebeurde: "Ik denk dat het een donderdag was, mijn laatste schooldag. Het was donderdag of vrijdag, ik weet het niet goed" (CGVS, p. 22). Als wordt uitgegaan van de machtsovername in Jalalabad – op 15 augustus 2021 – dient opgemerkt te worden dat dit een zondag betrof (Document 3, zie blauwe map). Daarenboven is het bevreemdend dat u twijfels uitte over uw laatste schooldag op ofwel een donderdag, dan wel een vrijdag aangezien een reguliere schoolweek in Afghanistan normaliter loopt van zaterdag tot en met donderdag (Document 2, zie blauwe map). Vervolgens vluchtte u naar Iran. Zoals vermeld haalde u meermaals aan Afghanistan te hebben verlaten zes dagen na de machtsovername (CGVS, p. 12). U kan de machtsovername dan wel zelf niet duiden in tijd; de algemene informatie voorhanden dateert deze op 15 augustus 2021, ook voor Jalalabad (Document 3, zie blauwe map). U gevraagd welke kinderen van uw zus geboren werden na de machtsovername noemde u K. (...) en F. (...); beiden werden in Teheran geboren (CGVS, p. 11). Toen F. (...) geboren werd, had u Iran reeds verlaten,

verklaarde u, maar tijdens de geboorte van K. (...) verbleef u wel nog bij uw zus in Teheran (CGVS, p. 11). In het CGVS-dossier van S. (...) staat K. (...)’s geboortedatum echter geregistreerd op (...) juni 2021 (Document 4, zie blauwe map). U beweert enerzijds aanwezig te zijn geweest bij de geboorte van K. (...) – die blijkbaar in juni 2021 plaatshad – in de Iraanse hoofdstad en anderzijds Afghanistan pas te hebben ontvlucht “zes dagen na de machtsovername”, in augustus 2021 (CGVS, p. 12); beweringen die elkaar flagrant tegenspreken en uw algemene geloofwaardigheid alleen maar meer in het gedrang brengen. U geconfronteerd met deze vaststelling gaf u aan het niet exact te weten, K. (...)’s geboortedatum niet te weten (CGVS, p. 26) en bleef u – volledig naast de kwestie – maar herhalen dat ze in Teheran geboren is en niet in Afghanistan (CGVS, p. 26). U voegde eraan toe dat alleen uw zus de geboortedata van haar kinderen zou weten en enkele ogenblikken later dat ze misschien een fout gemaakt zou hebben (CGVS, p. 26, 27). Uw verklaringen blonken opnieuw uit in het aanvoeren van interne tegenstrijdigheden.

U en uw beweerde zus legden dus tegenstrijdige verklaringen af omtrent uw leeftijd, familiebanden en -situatie en verblijfsplaats in Afghanistan. Ook de vervolgingsfeiten die u aanvoert kunnen niet overtuigen.

U baseert uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan op het werk van uw schoonbroer I. H. (...). U kon echter niet hardmaken dat S. H. (...) uw zus is, waardoor uw verhouding tot haar echtgenoot niet aangenomen wordt.”

Door zonder meer naar haar verklaringen te verwijzen terwijl de commissaris-generaal blijkens de gegeven motivering rekening heeft gehouden met haar verklaringen toont verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aan welke verklaringen die zij heeft afgelegd dan wel vermogen een ander licht te werpen op de door de commissaris-generaal gemaakte beoordeling.

Gelet op voorgaande komt de commissaris-generaal reeds op goede gronden tot de vaststelling dat geen geloof gehecht kan worden aan het vluchtrelaas van verzoekende partij aangezien zij het kernelement daarvan, zijnde de verwantschapsband met de man van haar voorgehouden zus, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Nu verzoekende partij leugenachtige verklaringen over haar familiebanden heeft afgelegd en daardoor geen zicht biedt op haar werkelijke achtergrond, maakt zij evenmin aannemelijk dat zij in Afghanistan een gegronde vrees heeft wegens gebrek aan familiaal opvangnetwerk.

3.6.4. Bovendien heeft de commissaris-generaal evenzeer gemotiveerd dat, zo de voorgehouden verwantschapsband wel degelijk op waarheid berust, *quod non* evenwel gelet op de bespreking *supra*, de verklaringen van verzoekende partij dermate oppervlakkig, tegenstrijdig en onaannemelijk zijn dat dit de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten onderuit haalt.

Verzoekende partij houdt dan wel voor dat het volkomen verklaarbaar is dat zij weinig kennis heeft over de werkzaamheden van haar voorgehouden schoonbroer omdat details niet met kinderen worden gedeeld, maar zij overtuigt geenszins om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Zoals blijkt uit de gestelde vragen tijdens het gehoor wordt van verzoekende partij geenszins verwacht dat zij een zeer gedetailleerde kennis zou hebben over de tewerkstelling van haar voorgehouden schoonbroer. Er kan van haar evenwel wél verwacht worden dat – nu het profiel van haar voorgehouden schoonbroer een kernelement vormt van haar vluchtrelaas – zij in staat is om op een aantal eenvoudige en essentiële vragen omtrent de tewerkstelling van haar voorgehouden schoonbroer te antwoorden en een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Uit het gehoorverslag blijkt evenwel dat zij daarin schromelijk tekort schiet. Het excuus dat verzoekende partij naar voren brengt om haar oppervlakkige, ontoereikende verklaringen inzake de tewerkstelling van haar voorgehouden schoonbroer te verschonen – met name het argument dat hij weinig of geen informatie gaf over zijn tewerkstelling omdat zij nog minderjarig was – kan hoegenaamd niet overtuigen om de pertinente motieven in de bestreden beslissing aangaande het ongeloofwaardig karakter van haar vluchtrelaas te ontkrachten. Niet alleen blijkt dat verzoekende partij op het moment dat zij Afghanistan zou verlaten hebben al minstens 16,6 jaar oud was blijkens het resultaat van de leeftijdstest en woonde zij volgens haar verklaringen al een tweetal jaren bij haar zus en schoonbroer (CGVS, NPO, 1 juli 2024, p. 21) zodat gelet op haar leeftijd en het lange verblijf bij haar vermeende zus en schoonbroer het geenszins aannemelijk is dat haar niks wezenlijks zou verteld zijn over de tewerkstelling van haar schoonbroer, maar benadrukt de Raad – net zoals de commissaris-generaal – evenzeer dat het geenszins aannemelijk is dat zij niet verder geïnformeerd heeft naar haar schoonbroers’ job en de daaraan gerelateerde vervolgingsfeiten (CGVS, NPO, 1 juli 2024, p. 17 en 28). Het is geenszins aannemelijk dat zo het vluchtrelaas van verzoekende partij op waarheid berust zij nalaat zich bij haar familie, zoals haar vermeende zus en schoonbroer terdege te informeren over het kernelement van haar vluchtrelaas.

Haar betoog voorts in het verzoekschrift dat zij tot aan de betekening van de bestreden beslissing geen bijstand had van een advocaat overtuigt evenmin om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Anders dan wat verzoekende partij immers voorhoudt, werd haar wel degelijk duidelijk gemaakt dat het belangrijk is dat zij haar “*volledige medewerking*” geeft en dat zij “*zo volledig mogelijk*” antwoordt.

Wanneer specifiek ingegaan wordt op de redenen van haar vlucht uit Afghanistan, wijst de *protection officer* haar er nogmaals op om “*alles in detail (te) vertellen*” en wordt ook meer specifiek, met betrekking tot de tewerkstelling van haar vermeende schoonbroer nogmaals gesteld: “*U mag me alles vertellen wat u nog weet over zijn werk: zelfs kleine details. Vertel maar.*” (CGVS, NPO, 1 juli 2024, pp. 3, 17 en 18). Algehele lezing van het gehoorverslag leert verder dat de *protection officer* verschillende vragen aan verzoekende partij heeft gesteld over haar vermeende schoonbroer en diens tewerkstelling alsook over de voorgehouden vervolgingsfeiten die verzoekende partij toelieten haar kennis hierover naar voren te brengen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar betoog er niet in slaagt afbreuk te doen aan de motieven in de bestreden beslissing die op goede gronden toelaten te besluiten dat de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn.

3.6.5. Nu gelet op de ongeloofwaardige verklaringen van verzoekende partij zij haar profiel als familielid van iemand die voor de buitenlanders heeft gewerkt niet aannemelijk heeft gemaakt, is haar verwijzing in het verzoekschrift naar algemene informatie inzake het risico op vervolging voor familieleden van personen die tewerkgesteld waren voor de voormalige Afghaanse overheid of het voormalig Afghaans leger en voor zover hieruit kan afgeleid worden dat dit ook slaat op familieleden van personen die voor buitenlanders hebben gewerkt, niet dienstig. Dit nog temeer nu, zelfs aangenomen dat zij een familielid is van een persoon die voor de buitenlanders heeft gewerkt, uit de beschikbare landeninformatie (zie o.a. EUAA *Afghanistan: Targeting of individuals* van augustus 2022, blz. 74-77; EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van mei 2024, blz. 33-34) wel blijkt dat familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten of buitenlandse troepen in bepaalde gevallen een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben, maar het hen dan toekomt om met concrete aanwijzingen aannemelijk te maken dat zij omwille van hun familiebanden met personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten of voor buitenlandse troepen worden of zullen worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land of regio van herkomst. Verzoekende partij, wiens uiteenzettingen daaromtrent, gezien de pertinente motieven in de bestreden beslissing aangaande de voorgehouden vervolgingsfeiten, niet als geloofwaardig kunnen worden bevonden, toont niet aan wel degelijk gevisieerd te zijn of zullen worden door de taliban.

3.6.6. Verder dient gesteld dat, zo de aangehaalde verwantschapsband op waarheid berust, de commissaris-generaal ook op goede gronden motiveert dat blijkens haar verklaringen zij in Afghanistan wel degelijk nog een familiaal netwerk heeft waarop zij kan terugvallen, met name haar maternale ooms waar zij enige dagen voor haar vertrek uit Afghanistan bij verbleven heeft. Bovendien doet verzoekende partij ook niks af aan de pertinente vaststelling dat zij meerderjarig is en van haar verwacht kan worden dat zij voor zichzelf kan instaan. Zij maakt derhalve ook geen nood aan internationale bescherming omdat zij daar geen familie meer zou hebben aannemelijk.

3.6.7. Met haar betoog voorts in het verzoekschrift dat “*rekening gehouden (moet) worden (..) met het profiel en de capaciteiten van verzoeker bij de beoordeling van de gegeven antwoorden*” toont de verzoekende partij evenmin *in concreto* aan dat de commissaris-generaal een verkeerd referentiekader zou gebruikt hebben. Noch uit de motieven van de bestreden beslissing noch uit algehele lezing van het gehoorverslag blijkt dat er ten aanzien van verzoekende partij onredelijke verwachtingen werden gesteld. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoekende partij toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat haar zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk en zij kon haar opmerkingen geven op het einde. Verzoekende partij heeft bij het CGVS geenszins opgemerkt dat de gestelde vragen haar profiel te boven gingen. Integendeel, verzoekende partij heeft uitdrukkelijk verklaard alles goed te hebben begrepen (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud (NPO), 1 juli 2024, p. 3 en 29). Verzoekende partij heeft ook niets anders gemeld nadat zij een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud heeft ontvangen en in de gelegenheid was om hierover opmerkingen te maken. De Raad benadrukt nogmaals dat verzoekende partij niet kan volstaan met een algemeen betoog zonder dit betoog ook maar op enig concrete wijze toe te spitsen op de motieven van de bestreden beslissing teneinde deze motieven te weerleggen.

3.6.8. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekende partij in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, is voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

3.6.9. Waar verzoekende partij nog verwijst naar artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielaas bij ontstentenis van stukken zonder enige bevestiging kan aannemen, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, § 4, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat “*de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan*”. Zoals

supra werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Haar betoog dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven kan aldus niet aangenomen worden.

Ook waar zij doorheen haar verzoekschrift hamert op het feit dat de commissaris-generaal niet tegemoet zou zijn gekomen aan de samenwerkingsplicht, wijst de Raad erop dat de in artikel 48/6, § 1, tweede zin, van de Vreemdelingenwet bedoelde samenwerkingsplicht, dat de omzetting vormt van artikel 4 van richtlijn 2011/95, er niet aan in de weg dat de bewijslast in de eerste plaats op de verzoeker om internationale bescherming rust die zelf alle essentiële elementen voor de beoordeling van zijn verzoek dient aan te brengen. Verzoekende partij gaat eraan voorbij dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie (arrest van 22 november 2012 in de zaak C-277/11, *M.M.*) de samenwerkingsplicht inhoudt dat de betrokken lidstaat actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn. Te dezen is er echter geen sprake van elementen die niet volledig, actueel of relevant zijn, maar van een ongeloofwaardig geacht asielrelaas. De Raad benadrukt daarbij ook dat de commissaris-generaal niet moet bewijzen dat feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. (cfr. RvS, nr. 264.562 van 20 oktober 2025).

3.6.10. Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in diens conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

3.6.11. Waar verzoekende partij voorts in haar verzoekschrift een vrees aanvoert omwille van (gepercipieerde) verwestering oordeelt de Raad als volgt.

De Raad herhaalt dat hij er zich van bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren, temeer de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 20 januari 2026 ook de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels heeft geactualiseerd en aangevuld.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI *Focus Afghanistan*, december 2023, blz. 99; EUAA *Afghanistan Country Focus*, november 2024, blz. 44-46; SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025, blz. 17 ev.). Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoekende partij ooit in België heeft verbleven. Zelfs indien zij dit zouden kunnen vaststellen, dan nog zijn er geen aanwijzingen dat zij louter hierom zou worden vervolgd of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, zou lijden. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. De beschouwingen in het verzoekschrift doen hierover niet anders besluiten.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 1 juli 2024 – dus ruim na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 – werd gehoord door het Commissariaat-generaal. Hoewel haar uitdrukkelijk gevraagd werd wat zij vreest en of zij alle redenen heeft kunnen vertellen waarom zij niet terug kan naar Afghanistan (CGVS, NPO 1 juli 2024, pp. 17 en 29), haalde verzoekende partij geenszins aan dat zij bij terugkeer een vrees koesterde omwille van haar verblijf in het Westen.

Met haar voorts hoofdzakelijk theoretisch betoog in het verzoekschrift inzake “*verwestering*” maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij, die aangaf soennitisch moslim te zijn en nog steeds haar geloof te praktiseren (Verklaring DVZ, 2 april 2024 en CGVS, NPO, 1 juli 2024, p. 12), een politieke of godsdienstige

overtuiging heeft die in Afghanistan als afwijkend zou kunnen worden aanzien en waardoor zij dreigt te worden vervolgd. Verzoekende partij toont met een loutere verwijzing naar haar verblijf in het Westen niet *in concreto* aan dat zij enige gedraging stelt of een levensstijl heeft die negatief zou kunnen worden gepercipieerd door de taliban. De Raad merkt ook op dat verzoekende partij, volgens haar verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan (*Verklaring DVZ*, 2 april 2024, punt 6 en CGVS, NPO, 1 juli 2024, p. 7), dat gelet op de niet-aanmemelijk bevinden familiale link met haar voorgehouden zus geenszins blijkt dat zij familiaal geïsoleerd is in Afghanistan en bovendien, zo de familiale link wel is aangetoond, *quod non*, zij in Afghanistan nog minstens drie ooms heeft waarbij zij blijkens haar verklaringen voor haar vertrek onderdak heeft gekregen en niet aanmemelijk wordt gemaakt waarom zij hiermee geen contact meer zou (kunnen) hebben (CGVS, NPO, 1 juli 2024, p. 10), dat zij Afghanistan blijkens haar verklaringen verliet omstreeks augustus 2021 op blijkens de leeftijdstest minstens 16,6-jarige leeftijd – en dus toen zij al voor een groot stuk gevormd was door de samenleving waarin zij opgroeide en zij pas sinds medio januari 2024 in België verblijft en er geen aanwijzingen zijn dat zij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat zij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt. Verzoekende partij kan niet gevolgd worden dat het loutere feit dat zij op minstens zestien en een half jarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten en zij enige tijd in het Westen heeft doorgebracht, volstaat om anders te oordelen.

Verzoekende partij toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om haar als afwijkend te beschouwen en haar te vervolgen.

De met het verzoekschrift aangebrachte elementen geven enkel aan dat de verzoekende partij zich aangepast heeft aan de omstandigheden van haar verblijf in België in het kader van haar lopende procedure om internationale bescherming in België. Het loutere feit dat de verzoekende partij enige tijd in het Westen heeft verbleven en alhier kennis heeft gemaakt met het leven in een vrije samenleving (in vergelijking met Afghanistan) en de hiermee gepaard gaande rechten en plichten, volstaat niet om aan te nemen dat de verzoekende partij daadwerkelijk de hieraan verbonden waarden en normen van deze westerse, vrije samenleving heeft geïnternaliseerd dermate dat er in haar hoofde sprake is van voormelde kenmerken of gedragingen waarvan niet kan worden verwacht dat de verzoekende partij deze zou opgeven of verbergen.

Verder maakt verzoekende partij, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas, niet aanmemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Nu niet aanmemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïsoleerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerdde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van haar afwezigheid en terugkeer.

Er blijkt niet dat verzoekende partij tot een “*risicogroep*” behoort.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door haar vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Wat betreft haar betoog over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij in de actuele stand van zaken louter omwille van haar verblijf in België, in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat zij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Gelet op het voorgaande kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoekende partij, die ongeveer twee jaar in België verblijft, een groot deel van haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en waarvan bovendien mag aangenomen worden dat zij nog over een netwerk beschikt in Afghanistan, dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven)

verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

3.6.12. De beschouwingen van verzoekende partij leiden niet tot de conclusie dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt of dat verwerende partij de bepalingen van dit artikel heeft miskend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.7. Verzoekende partij stelt in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.7.2. In zoverre verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, nog daargelaten dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt in haar land van herkomst niet meer te beschikken over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer, dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

De Raad herinnert eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht

van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire

systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

De Raad benadrukt voorts dat thans wel voldoende informatie voor over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan voorligt.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

3.7.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 en november 2024 nog steeds actueel.

Verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen. Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt.

Haar uiteenzetting laat niet toe te concluderen dat haar op grond van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus had dienen te worden toegekend.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie, en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 1 juli 2024 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont waarom de verzoekende partij de vluchtelingen- en de subsidiaire status wordt geweigerd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

3.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen kennelijke beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.11. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen. Gelet op deze vaststelling moet niet worden onderzocht of een intern vestigingsalternatief voorhanden is.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van de beroepen zou kunnen geoordeeld worden. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER